

Noise-Reduction and Glitches – Echoes from the Past and Future

Lisa Torell

*[RÖD EXPRESS MOT ÖNNERED VIA LANDVETTER CENTRUM,
TACK FÖR ATT DU HÅLLER AVSTÅND OCH UNDVIKER ONÖDIGA RESOR.]*

The Beginning

How shall I come at you, where shall I start? The world has become so fragmented. So much has happened here it is so borderline, of everything. Much is the same, begging is just as frequently discussed these days as when the signs which forbade begging in the surrounding stairwells were put up circa 1900. Anticimex has joined contemporaneity in the same way as the pests and rats. The rat-safe solar powered wastepaper containers with built-in compression and a special app for emptying are about to be installed. Korsvägen has always been a place bringing people together, town and country, death and life, suburbia and city, the city and the world. Transfer buses, cyclists. Visions, new stations, dreams, plans for the future. Perhaps they don't come about, or they become something else. It happens so quickly, one thinks one knows, that something is, permanence, temporality. Can you stand quietly here for a moment and look around? Take a seat. I know, I'm from around here, you see, the trams to Länsmansgården, Mölndal, Angered and Sahlgrenska, I also thought I knew, that I got this place, but now there isn't just a kiosk but a travel centre as well, a 7eleven without a phonebox, the functionalist house which used to be over there is gone, and replaced with experience: Universeum and Världskulturmuseet, perhaps that's where you are right now. Liseberg is of course still here. Go ahead, you can fast forward, the chapter headings are The Beginning, Eels, Navigation through, and The End + Extra material. You can do it in any order you like, the start can be the finish and the other way around. I have engaged articulators, you can opt for English or Swedish, but you can also take a few moments to listen from beginning to end, there is so much I want to say, I don't know how I'll find the time, I really need your help, yes, it may seem a little forced, but what did I tell that curator at GIBCA, 20-30 minutes max, it is still important for the audience to absorb everything, to listen carefully. You're one of them, I believe in you. We can't continue like this, we can't be this unprepared.

Början

Hur ska jag angripa dig, var ska jag börja? Världen har blivit så fragmenterad. Det är så mycket som har hänt på den här platsen, den är så på gränsen, till allt. Mycket är samma, bettleri är lika omdiskuterat nu som när skyltarna som förbjöd tiggeri i runtomkringliggande trappuppgångar sattes upp runt 1900. Anticimex har följt med till samtiden på samma sätt som skadedjuren. De råttsäkra solcellsdrivna papperskorgarna med inbyggd komprimering och specialapp för tömning kommer snart att sättas upp. Korsvägen har alltid varit en plats som fört samman människor, stad med landsbygd, död med liv, förort med city, city med världen. Flygbussar, cyklister. Visioner, nya stationer, drömmar, planer om framtiden. Som inte blir eller blir något annat. Det går så fort, man tror att man vet, att någonting är, permanens, temporalitet. Kan du stå stilla här en stund se dig omkring? Sätt dig ner. Jag vet, jag är härifrån förstår du, spårvagnarna till Länsmansgården, Mölndal, Angered och Sahlgrenska jag trodde också att jag visste, att jag kunde den här platsen, men här är inte längre bara en pressbyrå, utan också ett resecentrum, 7eleven men ingen telefonkiosk, funkishuset som stod där borta är borta och ersatt med upplevelse: Universeum och Världskulturmuseet, kanske du är där nu. Liseberg är kvar förstås. Ja du kan spola fram, kapitelspåren är: Början, Ålar, Navigation genom och Slutet + Extramaterial. Du kan ta allt i den ordning du vill, början kan vara slutet och tvärtom. Jag har anlitat artikulerare, du kan välja engelska eller svenska, men du kan också ta dig lite tid och lyssna från början till slut, det är så mycket jag vill säga, jag vet inte hur jag ska hinna, jag behöver på riktigt din hjälp, ja, det kan verka forcerat, men vad var det jag sa till curatorn för GIBCA, 20–30 minuter max, det är ändå viktigt att publiken får med sig allt, att de lyssnar noga. Du är en av dem, jag tror på dig. Vi kan inte ha det så här, vi kan inte vara så oförberedda.

Eels

Yes, we are all going to turn into eels. In the end. We'll lose capacity, one thing after another, as we don't make use of them, because we can replace them; our brains are already smaller, likewise our musculature, next to go will be our toes, canines, we'll get different types of teeth, our mouths will become a sort of hybrid between fish and fowl. Our immune systems have already begun to adapt to the enormous intake of different chemicals we ingest and will keep ingesting, stuffed full of immunosuppressant steroids, different depending on whether low or high mind, we are toned down, pitched, beings whose bodies are controlled. Overdosing is no longer a problem, neither is diabetes, and cancer has been all but eradicated. CRISPr CAS9 cut out and paste, in different internal repetitions which seemed to hit the spot. Simply put, we are dying of other causes, actually because of each other. We can't stand each other anymore. Allergy, asthma, and breathing problems. We don't go out any longer. We don't rake our fingers through the soil. We don't eat stale cheese. A simple cold devastates. Rashes grow and become bleeding. Extra ventilators, in vivo or ex vivo, external or inside the body as standard. Constant topping-up, or as you go along. Ointments. The skin couldn't cope any longer. Our fear of the other has made us so homogenous we are no longer heterogeneous. We have refined ourselves to the point of reducing ourselves. Our collective DNA is skewed. We have become the individual. Embodied in the absolute. The body dominant. It is the story of us. It started much earlier; if we'd kept our eyes open and not been so conventional, we would have seen this unfold much, much earlier.

New perspectives began to develop when we ceased to test the world through the world, but through ourselves instead, and subsequently on each other. Not on everyone though, but semi-digitally in small forums which could reach phenomenal impact with several million followers, directly and indirectly. So many of us have participated in the dismantling of collective responsibility. The personal suddenly ceased to be political, but rather, private. It was as if we had forgotten what it was we had been fighting for. The shared space, collective body. (The) Private and (the) public. The questions were blurring. We didn't even really see this coming, almost everyone had their eyes shut. Even I, as a humanist, read the wrong papers, followed the wrong theorists. It is only now that I am able to travel in time that I realise I can do something. A small warning.

The experiments are in full swing the world over. It began quite innocently and curiously as it almost always does, even if we quite like to point to others as more to blame, preferably those who we do not understand, so different to ourselves, superficially, yes, quite the mix of corporations, capitalists, a smattering of scientists, transhumanists, singles, biohackers, electro-surgeons, gamers, tattoo artists, disability activists, piercers, body-modders,

Ålar

Ja, vi kommer alla att bli ålar. Till slut. Vi kommer att förlora våra förmågor en efter en eftersom vi inte behöver dem, eftersom vi kan ersätta dem, hjärnan har redan blivit mindre, musklerna likaså, sedan kommer vi förlora tårna, hörntänderna, få andra sorts tänder, munnarna blir som en blandning av fisk och fågel. Vårt immunförsvar har redan börjat anpassat sig efter det enorma intaget av olika kemikalier vi tar och kommer att ta, proppfulla av inflammationshämmande steroider, olika för low och highmind, vi är nedtonade, pitchade, varelser med kontrollerade toppar. Överdoser är inte längre ett problem, inte diabetes heller och cancer har helt försvunnit. CRISPr CAS9 cut out and paste, i olika invärtes repetitioner gjorde susen. Vi dör helt enkelt av andra saker, ja faktiskt på grund av varandra. Vi tål inte längre varandra. Allergi, astma, andningsproblem. Vi går inte längre ut. Stoppar inte handen i jorden. Äter inte förgammal ost. En liten förkylning drabbar. Eksem blir stora, såriga. Extra inhalatorer, in vivo eller ex vivo, utanför eller i kropp, är standard. Ständig påfyllning eller då och då. Salvor. Huden tålde inget längre. Vår rädsla för den andre har gjort oss så homogen att vi inte längre är heterogen. Vi har förädlad oss och på det sättet förminskat oss. Vårt samlade DNA har förvanskats. Vi har blivit individuell. Kroppslig i allra högsta grad. Kroppen har tagit över helt. Den är vår egen berättelse. Det började tidigt, om vi hade haft ögonen öppna och inte varit så traditionsbundna hade vi kunnat se utvecklingen av detta mycket, mycket tidigare.

Helt nya perspektiv började utvecklas när vi inte längre testade världen genom världen utan genom oss själva och sedan på varandra. Inte heller på alla, utan semi-digitalt i små forum som kunde nå en enorm genomslagskraft med flera miljoner följare, direkta och indirekta. På så sätt är vi många som varit med om att ha monterat ner det kollektiva ansvaret. Personligt var nämligen plötsligt inte politiskt utan privat. Det var som vi hade glömt bort vad vi tidigare kämpat för. Gemensamt rum, gemensam kropp. Privat och offentligt. Frågorna började röras ihop. Inte ens detta valde vi att riktigt se, nästan alla blundade. Jag med, humanist som jag är läste jag fel tidningar, följde fel teoretiker. Det är nu när jag kan röra mig mellan olika tider jag först inser att jag kan göra något. Varna lite.

Experimenten är redan i full gång världen över. Det började oskyldigt och nyfiket som det nästan alltid gör, även om vi gärna vill peka ut vissa som mer skyldiga, ofta de vi inte förstår, långt från oss själva, ytligt sätt, ja en mix av: storföretag, kapitalister, spridda forskare, transhumanister, singulärer, biohackare, elektrokirurger, gamers, tatuering, funktionsrättsaktivister, piercare, body-modders, neuro designers, futurister, bionic pionärer, actuateros och nördar. Våra kroppar är så elastiska, man kan stoppa in kretskort, chip eller detektor direkt under huden, ersätta tangentbord med ögon och ha blicken som styrande faktor, kopplas samman för överföring av

neuro designers, futurists, bionic pioneers, actuators and nerds. Our bodies are so elastic that it is possible to insert circuitry, chips or detectors just under the skin, replace keyboards with eyes, and the gaze as the directive force, linked to the transfer of blood, exchange for eggs and organs. Magnets can be attached under skin in order to attach items. We are more open to that which we like, than that we don't, and risk, for example, sustaining more hearing loss while listening the wrong kind of music, so to speak. What was it that we didn't want to understand? Why were we so slow? Primarily, why were we so intellectually 'rigid', so single minded? Our imagination; completely dried up. We'd become so effective that we'd simply forgotten how we'd arrived at this point. Seeking is part of life. Using quantum data, we were able to pit all data against each other. This meant that we, for the first time, were able to medicate exactly in analysis of a specific person, life patterns, and diet. Practice could coexist with theory. Biology with psychology. After years of off-the-cuff dosage and generalization-based medicine and diagnostics, "Surely, a young menstruating teenager is not all that different to an elderly bed-ridden man?!" The same doses would have had been accepted whether 50kg or 100kg, only children and pets were given a dispensation. We were actually on the cusp of the cusp, and had at once the opportunity to look outside ourselves as well as inside ourselves simultaneously. On reflection, we weren't on any cusp, between utopia, dystopia, inner perspective and outer perspective. But rather with a possibility of both. Then scepticism arose. Perhaps we simply can't manage new perspectives? Was it years of Fake News, likes and dislikes disturbing our capacity for scientific analysis, personal reflection and critical faculty. This is no small proof we need one another. Worldly and intellectually.

It was both exciting and terrifying. Future and Sci-Fi. Every vegetable was affected, there was great resistance, certainly lacking scientific basis and certainly outmoded. Ultrasound and smart-phone, algorithms, parking app, permit cookies; permitting cookies and logins was fair enough, gender fluidity in passports. Chipped dogs and cats. Frozen eggs. IVF and 4 million test tube babies scattered across the globe increased in number in 2021. In loco parentis, the executioners' children, orphans, had new connotations. E-bikes were a No, the corporations are so evil, analogue bikes were good. We'd not learned though we should have. We didn't listen even though we ought to. In fact, we'd begun to isolate. In groups. Segregated ourselves. Conspired. In groups. It was us against everyone else. That's where it began. I, versus all others. Egotism was catching on, taking shape and changing form. In all groups. We're not quite so dissimilar after all. We can be read. Contemplated. It is so blatantly obvious afterward. It is happening now.

blod, utbyte av ägg, organ. Magneter kan placeras under huden för att fästa saker, vi är mer tåliga till det vi gillar än det vi inte gillar och riskerar till exempel att få mer hörselskador till fel musik så att säga. Vad var det vi inte ville förstå? Varför var vi så långsamma? Framförallt varför var vi så intellektuellt stela, så enkelspåriga? Föreställningsförmågan verkade helt ha torkat ut. Hade blivit så effektiva att vi helt enkelt glömt bort hur vi kom hit? Att sökandet är en del av livet. Med kvantdata kunde vi ställa all data mot varandra. Det innebar att vi för första gången någonsin kunde medicinera exakt i analys av precis specifik person, livsmönster och födointag. Praktik kunde förenades med teori. Biologi med psykologi. Efter år av antagandedoser, generaliseringsbaserad medicin och diagnostik, "Inte skiljer väl en ung menstruerande tonåring från en jättegammal sängliggande man?!" Samma doser hade accepterats oavsett 50kg eller 100kg, litet undantag hade barn och djur utgjort. Vi stod faktiskt på gränsen till gränsen och hade med ens möjlighet att både gå ut ur oss själva och in i oss själva på samma gång. Vi stod alltså, inte på gränsen mellan: utopi och dystopi, inifrånperspektiv och utifrånperspektiv. Utan plötsligt med en möjlighet till båda. Då kom skepticismen. Kanske vi inte klarar flera perspektiv längre? Var det år av fakenews, likes och dis-likes som hade rubbat vår förmåga till vetenskaplig analys, personliga reflektion och kritiska kapacitet. Inte minst detta är ett bevis för att vi behöver varandra. Världsligt och intellektuellt.

Det var både spännande och skräckinjagande. Future och Sci-fi. Varje grönsak var påverkad, det fanns ett enormt motstånd, så oförankrat och delvis så gammalmodigt. Ultraljud och smartphone, algoritmer, parkeringsapp, allow cookies, allow cookies och logins gick bra, upplösta kön i pass, chip i hund och katt. Frysta ägg. IVF och 4 miljoner provrörsbarn spridda över världen blev fler 2021. In Loco Parenti, bödlarnas barn, föräldralösa barn fick en helt annan innebörd. Elcyklar var nej företagen är så ondskefulla, analog cykel var bra. Vi hade inte lärt fast vi borde ha lärt oss. Vi lyssnade inte fast vi borde ha lyssnat. Vi hade däremot börjat isolerat oss. I grupper. Segregerat oss. Konspirerat. I grupper. Det var vi mot alla andra. Det var där det började. I, mot alla andra. Egoismen hade både börjat ta fart, ta vid och ändra form. I alla grupper. Vi är inte så olika ändå. Vi går att läsa av. Begrunda. Det märks så tydligt efteråt. Nu pågår det.

Navigating through

The stability we've previously taken for granted – our homes and our bodies, will not only change but also merge with the public as a whole. Our homes have become our fortresses, our cyborg, our Open Source, our bank and market, dating app and hospital, the body our dashboard. The world is no longer fragmented. There is no longer a digital reality and a real reality, they blend. A new judicial angle is required. We need you. Your integrity is part of our collective responsibility. Social activity occurs from the home, optically, via sensors, receptors, telepathically, and Shared Access, in time-stamped feeds all over the world. From this point, we 3D print most of what we need out of kelp and bio-composite; walking frames, toys, kitchen utensils, and organs. Class and privilege manifest through *how what why* implants, professional or home-made. Or through *bad or none*, depending on where you happen to be. The question of access does not get less political just because one is home. Quite the opposite. Technically, homes pose completely different architectural demands.

The red brick buildings you see in front of you and to your left, if you're standing with your back to Resecentrum, will be the first of their kind in the world, where everything is done by drones or pipelines, depending on whether it's production-related or recycling, acute medical care or speed. Well, not wanting to appear 'bought', I would like to mention that SAAB collaborated with Chalmers, Chalmers with SKF, SKF with various independent thinkers, many whom were involved with Korsvägen1 and Södra vägen 59-51. The container is set to remain. People require security; same-same but different. Rhetoric is politics. The innards will take shape according to Skarnes System 66|85. He was one of the pioneers who understood, early on, that someone will not remain the same height or even the same person over the course of a lifetime; flexibility was tenderly built-in, bearing interior design, the body, and living circumstances. I love these people. They are so borderline, analysis and balance, risking and chancing. They are driven by something, but foremost they allow for something else to arise. A pram, a wheelchair, walking frame, single or in a family unit. Pensioner. These houses became elastic; a one-bed flat could become a two-bed, the two-bed turn into a four-bed, the four-bed expand into a nursery setting, an office, or a community space. The different floors became like villages. Allan Skarnes was definitely onto something, just like Nelly Thüring, after whom these nearby stairs are named, sex education in schools, as well as English, co-operation across national borders; she pinpointed many things which are as relevant today as they were back then, I will tell you more about this another time, but their names are worth a mention since they so thoughtfully worked to let their ideas and struggles concerning expanded humanity and democracy influence professional roles, careers and entire policy structures.

Navigation genom

Den stabilitet vi tidigare tagit för givet – våra hem och våra kroppar, kommer inte bara att förändras utan också smälta samman med det offentliga som helhet. Hemmet har blivit vår borg, vår cyborg, Open source vår bank och affär, datingkanal och vårt sjukhus, kroppen vår instrumentbräda. Världen är inte längre uppdelad. Det är inte en digital verklighet och en verklig verklighet, de är sammanblandade. Ny juridik behövs. Vi behöver dig. Din integritet är del av vårt kollektiva ansvar. Det sociala pågår idag hemifrån och optiskt, via sensorer, receptorer, telepatiskt och via Shared Access, i dygnsrelaterade flöden världen över. Härifrån 3d printar vi ut det mesta vi behöver i tång och biokomposit: rullatorer, leksaker, köksredskap och organ. Klass och privilegium manifesteras genom hur vad varför implantat, professionellt eller hemgjort. Eller genom dåligt eller inget beroende på var man befinner sig. Frågan om tillgänglighet blir inte mindre politisk bara för att man är hemma. Snarare tvärtom. Tekniskt medför hemmen helt andra arkitektoniska krav.

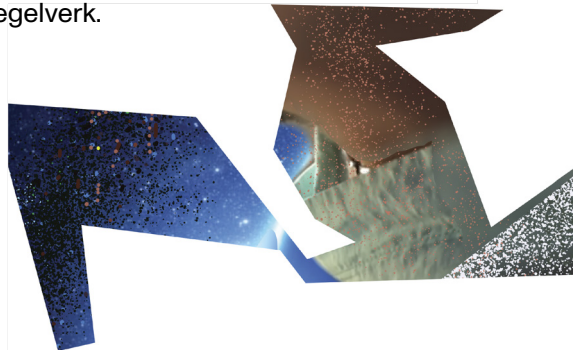
De röda tegelhusen du ser framför dig och till vänster om du har Resecentrum i ryggen kommer att vara de första av detta slag i världen där allt kommer via drönare eller pipelines beroende på produktion eller recycling, akutsjukvård eller hastighet. Ja, utan att verka köpt så måste jag nämna att SAAB samarbetade Chalmers, Chalmers med SKF, SKF med spridda självtänkare, många var inblandade i Korsvägen1 och Södra vägen 59-51. Skalet kommer förbli densamma. Människor behöver trygghet: samma som innan, samma som innan, men annorlunda. Retorik är politik. Innanmätet kommer utformas enligt Skarnes System 66|85. Han var en av dessa pionjärer som tidigt förstod att en människa inte vare sig är lika lång eller heller likadan genom en hel livstid, flexibilitet byggdes ömsint in med tanke på både inredning, kropp och livssituation. Jag älskar dessa människor. De är så på gränsen, analys och balans, riskerar och chansar. De drivs av något men framförallt öppnar de upp för något annat. Barnvagn, rullstol, rullator, ensam eller med familj. Pensionär. Husen blev elastiska, en etta kunde bli en tvåa, tvåan bli en fyra, fyran kunde bli ett dagis, ett kontor, en lokal. Våningsplanen blev som byar. Allan Skarnes var något på spåret helt klart, precis som Nelly Thüring som trappan här bredvid är namngiven efter, sexualkunskap i skolan och engelska, samarbete över nationsgränserna, hon pinpointade mycket som är lika aktuellt idag som igår, jag berättar mer någon annan gång, men deras namn är värda att nämnas eftersom de så omsorgsfullt

In order for you to fully comprehend what you are experiencing, what this time is, I must perhaps say something you may have heard before, in which case, please accept my apologies: BUT In my lifetime alone, we have transitioned from real life to life on Zoom, from keys to fobs, remote switching on of electrical devices, unlocking of doors, cars, chip and pin cards, more muscles, anabolic steroids, added estrogens, plastic surgery, laser, keyhole and remote surgery. Digital fingerprinting, facial recognition, voice-activated cameras. Self-driving cars, buses, planes, hoovers, lawnmowers. Temperature checking cameras. Mobile phones and smartphones. Internet, discs, external hard drives, and cloud storage, 2G, 3, 4, and 5G. Voice-activated road crossings. Eye operations. From flesh-colored wannabe-leg-prosthetics, uncomfortable, chafing crutches to fantastic aids such as UpnRide, Pride-Medical, Robotics tools, glittering integrated AI body parts, so-called Bionics and ExoSkeleton, like beautiful sculptural jewellery in carbon fiber and titanium, glow-in-the-dark which actually, in the twinkling of an eye, made the UN convention on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD) of 2008 concerning access for all itself accessible and obvious. We are so easily persuaded; neurodiversity and disability suddenly became rather desirable, despite them almost disappearing with the arrival of assistive technologies, we almost wanted them back. Covetousness is humanity's primary weakness, yet also its greatest asset and driver of development. The Department for Inclusion became super-popular and was inundated with contacts, suddenly many of us were keen to display some kind of reduced function. Who didn't want an exterior skeleton, a pimped body, a wonderful new assistive device, turning one into an enhanced physical dialect of oneself at a subsidized price? The implementation of enhanced senses, telescopic sight or macro vision, exaggerated oral tactility, among others, paved the way for increased sensory awareness, dominant physical ideals finally gave way to new ones, a general experimentation began, it became harder to differentiate one from another, this one or that one, practically impossible. Instead, we finally became seriously interested in one another. We were forced to start afresh and to ask questions we didn't have the answers to: 'Now, that your fingers are longer than your arms, do you experience that you have personally changed as a result?' As the questions were inevitably so banal, we were all placed in a new position of vulnerability before one another. [Whisper: Vulnerability before one another, vulnerability before one another, vulnerability before one another']

The time of the senses and connections was approaching. The world trembled. Do I need to clarify? This is a time when we can glimpse that which we previously relied on fiction to convey. Perhaps it got too much, too logical, too informative, and arrived too soon. Perhaps we needed more time to prepare for it, I would have liked to do just that, prepare you, lessen the shock, but we don't have the time. Everything is happening now, and before you know it you believe that: It has always been like this. That our respon-

låtit sina idéer, kamper om vidgad människa och demokrati påverka yrkesroller, karriärer och hela regelverk.

För att du verkligen ska förstå vad du är med om nu, vilken tid det är, måste jag eventuellt säga något du redan kan ha hört, ursäkta i så fall: MEN bara under min livstid har vi gått från i riktiga livet, till livet på zoom, från nycklar till kort, distansgångsättning av el, upplåsning av dörrar, bilar, chip och plastkort, mer muskler, anabola steroider, adderat östrogen, plastikkirurgi, laser, titthål och remote surgery. Digitala fingeravtryck, ansiktsgenkänning, röststyrda kameror. Självkörande bilar, bussar, flygplan, dammsugare, gräsklippare. Febertagningskameror. Mobiltelefon och smartphone. Internet, disketter, externa hårddiskar och molnlagring, 2g, 3, 4 och 5g. Rörelsestyrda övergångsställen. Ögonoperationer. Från hudfärgade wannabe-ben-protoser, obekväma skavsårsgörande kryckor till fantastiska hjälpmedel som Upn Ride, Pride Medical, Robotic tools, glittrande samverkande AI kroppsdelar s.k. Bionics och ExoSkeleton, vackra som skulpturala smycken i kolfibrer och titan, i mörker självlysande som faktiskt nästan i ett nafs gjorde FNs funktionsrättskonvention CPDR från 2008 om tillgänglighet för alla möjligt att ta till sig och självklar. Vi är så lättköpta, funktionsvariation, funktionsnedsättning, blev plötsligt ytterst åtråvärt, trots att de i princip försvann med tekniken ville vi nästan ha dem tillbaka. Begäret är människans största last men också hennes största tillgång och utvecklingsmöjlighet. Myndigheten för delaktighet blev superpopulär och ständigt kontaktad, plötsligen försökte flertalet av oss uppvisa någon form av nedsatthet. Vem ville inte ha ett yttre skelett, en pimpad kropp, ett underbart hjälpmedel som gör att man blir en förstärkt kroppslig dialekt av sig själv till ett subventionerat pris? Implementeringen av förstärkta sinnen, kikarsikte eller makrosyn, överdriven taktilitet i munnen med mera ledde till ökad sinnesnärvaro, dominerande kroppsideal fick äntligen ge vika för nya, ett allmänt experimenterande startade. Det blev svårare att peka ut den som den eller den, i princip omöjligt. I stället blev vi äntligen på allvar intresserade av varandra. Vi tvingades börja om och ställa frågor vi inte hade svar på "Nu när du har längre fingrar än armar, tänker du att du personligen förändrats på något sätt då?" Eftersom frågorna var så banala, försattes vi alla i en ny form av skörhet inför varandra. (VISKA x 3): Skörhet inför varandra, skörhet inför varandra...

Sinnenas och sambandens tid var på ingång. Världen darrade. Behöver jag säga det tydligare? Det är en tid när vi kan få syn på sådant vi tidigare behövde fiktionen till. Kanske detta blev för mycket, för logiskt

sibility has expired. But of course, it isn't, it hasn't. Perspective does not come for free, it is a task to undertake. To do. Museums can help. Us expand. We need to see ourselves reflected in one another. We are a part of each other, a kind of mycelium we need to realize, in short, it has to do with survival. Technically and climatically. Nothing was new, not even in 2021. Keep your eyes open, just a little more as of today, memorize the present and if you see something which you haven't seen before, and suddenly see it again, it could be a sign of something.

Golden Associates, the groundwater officials on their black industry cycles (you have likely seen them around), the so-called stethoscopes of society could have been engaged more meaningfully, if society had been a tad more cross-disciplinary, and dared to work with a close eye on the truth, not just considering collapse, but for the construction of tunnels, underground opportunities, because that which has been planned, E05 which is being built over there behind the fence is a kind of start, we should have understood, should have interfered, should have expanded more under the surface, towns, dwellings. Tunnels for tracks, tunnels for rescue, tunnels through the mountains, tunnels, moisture-retaining tunnels above ground. Symbolic stations will remain, Haga and Centralen. But the trains will not be transporting people from what I hear, but primarily graphene packaged cooling molecules from Murmansk and Kirkenäs. It'll be heading north, nobody wanted to go south. It is going to become so hot.

för informativt och kom för snabbt. Vi hade kanske behövt ännu mer tid för att förbereda oss för detta, jag hade velat göra just det, förbereda dig, minska chocken, men den tiden har vi inte, allt pågår nu, och rätt var det är så tror man att så här: Har det alltid varit. Att ens ansvar är förbi. Men det är det inte. Perspektiv kommer inte gratis, det är ett jobb att åta sig. Göra. Museer kan hjälpa. Oss i vidgandet. Vi behöver spegla oss i varandra. Vi är del av varandra, ett slags mycel vi måste inse, det har kort sagt med överlevnad att göra. Tekniskt och klimatmässigt. Inget var nytt, inte ens 2021. Börja se dig omkring lite extra redan idag, memorera nuet och om du ser något som du inte har sett innan, och du plötsligen ser det igen så kan det vara en tendens för något.

Golden Associates, grundvattenmätarna på sina svarta verkstadsdyklar du har säkert sett dem – samhällets så kallade stetoskop hade till exempel kunnat ha anlåtats mycket mer, om samhället hade varit lite mer tvärvetenskapligt, vågat laborera med sanningen i vitögat och då inte bara för rasrisk utan för gångar, möjligheter under jord, för det som planeras, E05 som byggs bakom staketet där borta är en slags start, vi borde fattat, lagt oss i, borde byggt ut, större under marken, städer, bostäder. Spårtunnlar, räddningstunnlar, bergstunnlar, tunnlar, fuktbevarande tunnlar ovan jord. Symboliska stationer kommer vara kvar, Haga och Centralen. Men tåget kommer inte transportera människor som det sägs nu utan framförallt grafen-paketerade kylmolekyler från Murmansk och Kirkenäs. Norrut kommer det gå, ingen ville söderut. Det kommer bli så varmt.

The End

I ought to have given you a shake-up if we'd met live, but I can't do that now, I don't live like that anymore. But instead, I can feel you, through each breath you take as you listen to this, your breathing is lovely; it is not about surveillance and control but rather presence and dialogue. Transmission of information. Sensors, qubits data. Feeling. Did you know that breathing has been one of the most challenging things to translate digitally, it is easy to think that it is just noise and air, in some sort of rhythm, we have always been so primitive in our conclusions pertaining to ourselves, judged generally, normal breathing frequency is 12-16 per minute, when, had we met live we would have known exactly whether the other person was stressed, had a bit of a cold, had run the last distance, we take in this info so quickly as if it is nothing special especially in relation to context, and then we forget all about it again. It is in the middle of this that I actually need you. In the nuance, in the humanity of being human. Where cognition meets depth. Reflex, humour. That's where we need to help each other along. In the translation of ourselves, everything is relevant. This is why I share such a quick snapshot of a much compressed and exaggerated somewhat dark version of the future. It doesn't have to pan out like this, it could become so much more. You can believe it or not. But irrespective of what you come to believe, the fact that you are listening means a great deal to me, it feels lighter already. I would like it if you could, for my sake, walk with your head held high into the future. Think about where you've come from, your family, relations, friends. Details shape the whole. We simply need each other in order to remember each other. How we are. What we are and what we can be. Together. Yes, I am a romantic.

COVID-19 was a signpost in many ways, we began to greet each other with our elbows, moving sideways. It is a pattern of movement which looks set to continue. Korsvägen occupies an exposed position. The way people move about today, unhindered, this way and that, will not prevail much longer. On the contrary, we will seek shade, find ourselves drawn like magnets to the seeping leakages of cool air from below, we will move like crabs, navigate with the axis in parallel to the sun's rays in order to halve the warming, our whole pattern of activity will become bimodal, that is, cluster around early mornings and evenings. Slowly. Solar radiation, ground radiation, wind, and high temperatures in combination with low humidity increases body temperature. We did everything we could to avoid this. We no longer varnished our nails, we perforated them and raised them to the winds. The receptors are situated in the dermis, heat is best regulated through joints and blood vessels. We learned quickly.

Slutet

Jag skulle ha ruskat om dig om vi hade setts live, men det kan jag inte nu, jag lever inte på det sättet längre, men jag kan istället känna dig genom varje andetag du tar när du lyssnar på detta, dina andetag är fina, det är inte övervakning och kontroll det handlar om utan närvaro och dialog. Överföringar av information. Sensorer, Qubits – data. Känsla. Visste du att andetaget har varit något bland det svåraste att översätta digitalt, man kan tro att det bara är ljud och luft, i någon viss sorts rytm, vi har alltid varit så primitiva i våra slutsatser kring oss själva, bedömt generellt, normal andningsfrekvens är 12-16 per minut, när vi i själva verket om vi mötts live vetat exakt om den andra varit stressad, lite förkyld, hade sprungit sista biten, vi tar in den infon så snabbt att om den inte är något särskilt i förhållande till kontext, så glömmet vi direkt. Det är liksom i det här, jag behöver dig. I det fina, i det mänskliga att vara människa. Där kognition möter djup. Reflex, humor. Där måste vi hjälpas åt. I översättningen av oss själva är allt viktigt. Det är därför jag ger dig en snabb bild av en mycket komprimerad lite överdrivet mörk framtid. Det behöver inte bli så, det kan bli så mycket mer. Du kan tro på det eller inte. Men oavsett, att du lyssnar betyder mycket för mig, det redan är ljusare. Jag skulle vilja att du, för min skull, går rakryggad in i framtiden. Tänk på vad du varit, på din familj, släkt, vänner. Detaljer gör helheten. Vi behöver helt enkelt varandra för att komma ihåg varandra. Hur vi är. Vad vi är och vad vi kan bli. Tillsammans. Ja, jag är en romantiker.

Covid-19 var en förändring på många sätt, vi började hälsa med armbågarna, röra oss sidledes. Det är ett rörelsemönster som bara kommer att öka. Korsvägen har ett utsatt läge. Som folk rör sig idag obehindrat kors och tvärs, kommer det inte vara i många år till, tvärtom kommer vi leta oss till skugga, sugas likt magneter till kallluftsläckagen underifrån, vi kommer att börja röra oss som krabbor, navigera med kroppsxeln parallellt med solstrålarna för att halvera uppvärmningen, hela vårt aktivitetsmönster kommer att bli bi-modalt, dvs ske tidiga morgnar och kvällar. Långsamt. Solstrålning, markstrålning, vind och hög temperatur samt låg luftfuktighet ökar kroppstemperaturen. Vi gjorde allt för att undvika detta. Vi lackade inte längre naglarna, vi perforerade dem och höll dem i vinden. Receptorerna sitter i huden, värmen regleras bäst via leder och blodådror, vi lärde oss snabbt.

Extra material

–The Era of the Ear, ‘they’re inside my brain!’ It’s the new normal, both lovely and weird and sometimes a bit borderline. [Scratch].

[–Pbpbpbahpabah...], I am testing the microphone [Beep] –was that the sound of seagulls I just heard? I don’t think you realize just how spoiled you are at this time with sound. The sounds of reality. Now 2070, 2090, 3000 it is far too quiet, reality has been added above noise reduction. The sound of seagulls and everything we hear here at Korsvägen today is canned; fictional but realistic. Sure, the world has realized that the world is lost, these days in the city, nature is edited in on top, like an external element, a kind of historical skeleton so that humans can remain anchored to something which will actually bind us together. Gothenburg doesn’t have many places like this one, where reality seeps in in many different places. The city stood still for a long time, but now, with AI, biotech, different research clusters, and so on, development occurred at lightning speed. It was glitch-proof, a secure city, unassailable with few tech-anomalies. But where you are now, you can somehow exist in-between times. You can even, in some places close by, still hear the unprogrammed, unspoiled world. #

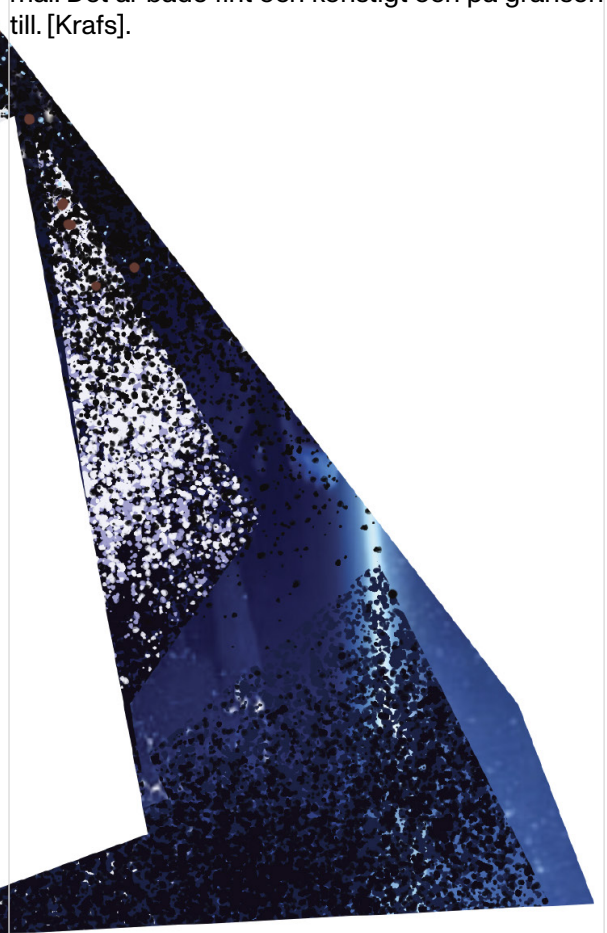
[RRRÖD EXPRESS MOT ÖNNERED VIA LANDVETTER CENTRUM, TACK FÖR...]

“Noise Reduction and Glitches – Echoes from the Past and Future” is the script for the sound work I produced for GIBCA (Gothenburg International Biennial for Contemporary Art) *The Ghost Ship and the Sea Change* (2021), curated by Lisa Rosendahl. The work was produced in collaboration with the city of Gothenburg – Trafikkontoret and Kulturförvaltningen. You can listen to it within the frame of Göteborg Konst during building process of the West Link project: <https://goteborgkonst.se/artwork/noise-reduction-and-glitches-echoes-from-the-past-and-the-future>

Translation from Swedish by Åsa-Linnea Strand

Extramaterial

Örats epok, ‘de är inne i min hjärna!’ är the new normal. Det är både fint och konstigt och på gränsen till. [Krafs].

[–Pbpbpbahpabah...], jag testar mikrofonen [Pip.] –Var det måsljud jag hörde? Jag tror inte ni vet hur bortskämda ni är just nu med ljudet – ljuden. Verklighetens ljud. Nu 2070, 2090, 3000 är det alldeles tyst, verkligheten har blivit adderad ovanför noise reduction, skönt ja visst, men måsljuden och allt det vi hör på Korsvägen idag är pålagt – fiktivt men ja verkligt. Visst världen har insett att världen har gått miste, naturen är numera pålagd i staden som ett slags yttre element, ett slags skelett från historien för att vi människor skall bli förankrade i något som faktiskt förenar oss. Göteborg har inte så många platser som denna där verkligheten sipprar in på flera ställen. Staden stod stilla länge men med AI, biotech, olika forskningskluster med mera gick det blixtnabbt. Det blev en glitchtät, en tätad stad, ointagligt perfekt med få techglapp. Men där du är nu kan du på något sätt kan befinna dig mellan tider. Du kan till och med på vissa ställen i närheten höra den oprogrammerade oförställda världen. #

“Noise Reduction and Glitches – Echoes from the Past and Future” är manuset till det ljudverk jag producerade för GIBCA (Göteborgs internationella konstbiennial) *The Ghost Ship and the Sea Change* (2021) curaterad av Lisa Rosendahl. Verket producerades i samarbete med Göteborgs stad genom Trafikkontoret och Göteborg Konst, kulturförvaltningen. Inom ramen för Konst under byggtiden av Västlänken kan man lyssna på verket: <https://goteborgkonst.se/artwork/noise-reduction-and-glitches-echoes-from-the-past-and-the-future>